

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **I. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. CPR-19921-5/ČJ-2018-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 14. 12. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2018, č. j. KRPA-211429-15/ČJ-2018-000022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo rovněž stanoveno, že žalobci nelze po dobu 1 roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
2. Žalobce uvedl, že na území České republiky pobýval na základě zaměstnanecké karty platné do 19. 5. 2017 a o prodloužení její platnosti požádal dne 6. 4. 2017. Podle

odůvodnění napadeného rozhodnutí mu byla žádost zamítnuta, avšak žalobci nebylo rozhodnutí doručeno, a žalobce se proto domníval, že dosud o jeho žádosti nebylo rozhodnuto. Podle žalobce nemohlo být doručeno ani jeho zmocněnci, neboť pobývá na Ukrajině.

3. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a nijak nezohlednil, že se žalobce z vlastní iniciativy pokusil řešit pobytové oprávnění s odborem azylové a migrační politiky.
4. Podle žalobce je doba 1 roku, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vzhledem k neúmyslnému neoprávněnému pobytu na území České republiky a dobrovolnému dostavení na odbor azylové a migrační politiky, nepřiměřená.
5. Žalobce rovněž nesouhlasí s posouzením dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
6. Žalobce dále s poukazem na ustanovení § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců namítl, že vzhledem k aktuálnímu vyhocení vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině má vážné obavy o svůj život, neboť jsou opět muži povoláváni do bojů.
7. Žalobce se mimo to domnívá, že jsou splněny podmínky vymezené § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Na závěr žalobce namítl, že napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu neodpovídá okolnostem případu. Porušena byla dle žalobce také ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 92 správního řádu.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k totožné argumentaci žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

10. Dne 6. 6. 2018 byl žalobce zajištěn na Odboru azylové a migrační politiky na adrese Žukovského 888/2, 161 00 Praha-Ruzyně, kam se dostavil za účelem odjezdu na Ukrajinu. Bylo zjištěno, že žalobce nemá oprávnění k pobytu na území České republiky, neboť jeho žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla zamítnuta, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2018. Žalobce tedy od 13. 1. 2018 pobývá na území neoprávněně. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut.
11. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval v roce 2008 na pracovní vízum pracovat jako skladník. Na území České republiky přicestoval dne 22. 12. 2017 na platný cestovní doklad s platným vízem. Současného neoprávněného pobytu si je vědom, a proto se dostavil na Odbor azylové a migrační politiky. O zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty ví ode dneška. Od svého zmocněnce žádnou informaci nedostal. Jiné povolení k pobytu si nevyřizoval. Je ženatý a má syna. Manželka pracuje v České republice na základě zaměstnanecké karty a setra má české občanství. Vazby na ně ale nemá. Na Ukrajině žije s rodiči v rodinném domě, ale vrátit se tam nechce kvůli válce. Ve vycestování mu nic nebrání, ale v případě návratu do vlasti se obává nástupu na vojnu.
12. Součástí spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 12. 2017, č. j. OAM-9202-14/ZM-2017, o zamítnutí žádosti žalobce o

prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Důvodem neprodloužení zaměstnanecké karty byl výkon práce žalobce ve skladu v Modleticích, ačkoliv měl žalobce povolenou práci na území hl. m. Prahy.

13. Dne 6. 6. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce pochází ze Lvovské oblasti, kde žije jeho rodina a kde je situace klidná. Obavu žalobce z nucené účasti v ozbrojeném konfliktu ministerstvo neshledalo relevantní, neboť branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a sama o sobě nepředstavuje pronásledování či perzekuci. Téhož dne byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Nežádal jejich doplnění ani se k nim nechtěl vyjadřovat.
14. Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky od 13. 1. 2018 do 6. 6. 2018 aniž k tomu byl oprávněn. Žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2018. Dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, orgán I. stupně stanovil podle délky neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky na 1 rok, přičemž současně zohlednil, že se jedná o první protiprávní jednání žalobce. Orgán I. stupně nezjistil, že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přestože na území České republiky pobývá jeho sestra a manželka, neboť nejde o trvalé znemožnění pobytu a žalobce na Ukrajině žije v rodinném domě s rodiči a má tam syna. Orgán I. stupně dále na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra konstatoval, že v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování.
15. Dne 13. 6. 2018 podal žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně odvolání. Žalobce namítl, že podle odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně mu byla žádost zamítnuta, avšak rozhodnutí mu doručeno, a žalobce se proto domníval, že dosud o jeho žádosti nebylo rozhodnuto. Podle žalobce nemohlo být doručeno ani jeho zmocněnci, neboť pobývá na Ukrajině. Namítl také, že se orgán I. stupně nevypořádal s jeho námitkami a nijak nezohlednil, že se žalobce z vlastní iniciativy pokusil řešit pobytové oprávnění s odborem azylové a migrační politiky. Podle žalobce je doba 1 roku, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vzhledem k neúmyslnému neoprávněnému pobytu na území České republiky a dobrovolnému dostavení na odbor azylové a migrační politiky nepřiměřená. Žalobce také nesouhlasil s posouzením dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. S poukazem na ustanovení § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců namítl, že vzhledem k aktuálnímu vyhocení vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině má vážné obavy o svůj život, neboť jsou opět muži povoláváni do bojů. Žalobce se mimo to domníval, že jsou splněny podmínky vymezené § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Na závěr žalobce namítl, že

rozhodnutí orgánu I. stupně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu neodpovídá okolnostem případu.

16. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 19. 10. 2018 poučil žalovaný žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit, avšak žalobce svého práva nevyužil.
17. Dne 28. 11. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Nepřisvědčil argumentaci žalobce, že mu nebylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty doručeno, protože žalobce si zvolil zástupce v řízení a bylo tak na něm, aby si s ním smluvil způsob komunikace. Podotkl přitom, že otázka zavinění je z hlediska ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců irelevantní. Ztotožnil se i s délkou doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť odpovídá zákonu o pobytu cizinců i zjištěným skutečnostem. Podle žalovaného byl rovněž náležitě posouzen zásah vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v České republice nevlastní žádný majetek, nemá zde vazby ani závazky, zatímco na Ukrajině má celou svou rodinu, která žije ve vlastním rodinném domě. Zásah do jeho soukromého a rodinného života tedy dle žalovaného nebude nepřiměřený. Žalovaný dále uvedl, že stanoviskem Ministra vnitra byla potvrzena možnost žalobce vycestovat na Ukrajinu. K obavě žalobce z účasti v ozbrojeném konfliktu žalovaný uvedl, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a sama o sobě nepředstavuje pronásledování či perzekuci. Podle žalovaného tedy orgán I. stupně řádným způsobem zjistil všechny relevantní skutečnosti a v souladu s dosavadní správní praxí rozhodl o vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v přiměřené délce, která koresponduje obdobným případům.
18. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“
20. Soud předně poznamenává, že podle rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 12. 2017, č. j. OAM-9202-14/ZM-2017, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, byl žalobce v řízení zastoupen obecným zmocněncem, a proto ministerstvo postupovalo lege artis, pokud rozhodnutí doručovalo jeho zástupci. Soud přitom argumentaci žalobce, že zástupci nemohlo být rozhodnutí doručeno, protože se nachází na Ukrajině, nepovažuje za relevantní. Na zpochybnění vyznačení plné moci, kterou ministerstvo rozhodnutí opatřilo, nepostačuje prosté tvrzení žalobce bez jakýchkoliv důkazů.

21. K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a nijak nezohlednil, že se žalobce s vlastní iniciativy pokusil řešit pobytové oprávnění s odborem azylové a migrační politiky, soud konstatuje, že ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal všechny odvolací námitky žalobce. Skutečnost, že žalobce dne 6. 6. 2018 z vlastní iniciativy přišel na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky, byla orgánem I. stupně zohledněna při stanovení doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť tímto dnem bylo uzavřeno zohledňované období nelegálního pobytu žalobce na území České republiky. Lze předpokládat, že pokud by žalobce svůj nelegální pobyt na území České republiky nijak neřešil, a tedy pobýval na něm nelegálně déle, nestanovil by orgán I. stupně dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v dolní polovině sazby stanovené § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Námitka není důvodná.
22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že je doba 1 roku, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vzhledem k neúmyslnému neoprávněnému pobytu na území České republiky a dobrovolnému dostavení na odbor azylové a migrační politiky nepřiměřená, protože soudu nepřísluší hodnotit přiměřenost stanovené doby. Stanovení doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je věcí správního uvážení, a soud je oprávněn pouze ověřit, že správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení či správní uvážení nezneužil. V předmětném případě se stanovená doba 1 roku pohybuje v mezích zákonného rozmezí „až na 3 roky“ stanoveného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Orgán I. stupně tedy nevybočil z mezí správního uvážení. Při stanovení doby byla zohledněna délka nelegálního pobytu žalobce na území České republiky a skutečnost, že jde o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, a proto soud neshledal, že by došlo ze strany orgánu I. stupně ke zneužití správního uvážení.
23. Co se týče námitky žalobce, že nesouhlasí s posouzením dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud konstatuje, že žalobce při výslechu neuvedl, že by měl na území České republiky jakýkoliv majetek či závazky či sdílel domácnost s občanem členského státu Evropské unie. Naopak na Ukrajině má žalobce své rodiče, s nimiž žil v jejich rodinném domě, a svého syna. Manželka žalobce sice má pobývat na území České republiky na základě zaměstnanecké karty, avšak žalobce neuvedl, že by zde pobývali společně, naopak explicitně uvedl, že se na území České republiky nenachází osoba, kvůli níž by jeho návrat na Ukrajinu byl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce ani v odvolání svou argumentaci o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života žádným způsobem nekonkretizoval, a proto žalovaný s poukazem na skutečnosti zjištěné orgánem I. stupně konstatoval, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Jelikož žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by právě v jeho případě mělo vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, nezbyvá soudu než konstatovat, že ze zjištěných skutečností nevyplývají žádné vazby žalobce na území České republiky, a proto nucené vycestování žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Námitka není důvodná.
24. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že vzhledem k aktuálnímu vyhocení vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině má vážné obavy o svůj život, neboť jsou opět muži povoláváni do bojů. Podle zprávy Ministerstva vnitra České republiky ze dne 14. 9. 2018 o

situaci na Ukrajině, která je součástí správního spisu, se intenzita bojů od roku 2015 výrazně zmenšila. V letech 2017 a 2018 nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům mimo Doněckou a Luhanskou oblast, kde se incidenty omezují na pásmo přibližně 7 km od linie dotyku. Co se týče vojenské služby, podléhají jí muži mezi 18 a 27 lety (žalobci je 37 let), přičemž vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do bojů na východě země. Soud na základě těchto skutečností konstatuje, že obava žalobce z návratu do vlasti není oprávněná, neboť oblast, kde žalobce žil před vycestováním a kde žijí jeho rodiče (Lvovská oblast) je zcela poklidná a plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády. Ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny je dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast a žalobci nehrozí nucená účast v tomto konfliktu. Námitka žalobce tedy není důvodná.

25. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že jsou splněny podmínky vymezené § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která měla nastat od právní moci napadeného rozhodnutí, a která by bránila návratu žalobce na Ukrajinu. Přitom, jak soud výše uvedl, je situace ve Lvovské oblasti na západě Ukrajiny zcela stabilní a novou vlnu mobilizace žádné zprávy o Ukrajině neuvádějí.
26. K závěrečné argumentaci žalobce o porušení ustanovení § 2 (a §2 odst. 4), § 3, § 68 odst. 3 a § 92 správního řádu soud konstatuje, že prostý poukaz na ustanovení právního předpisu bez další skutkové či právní argumentace není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
27. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně